

TORONYIRÁNY

XVIII. 16.

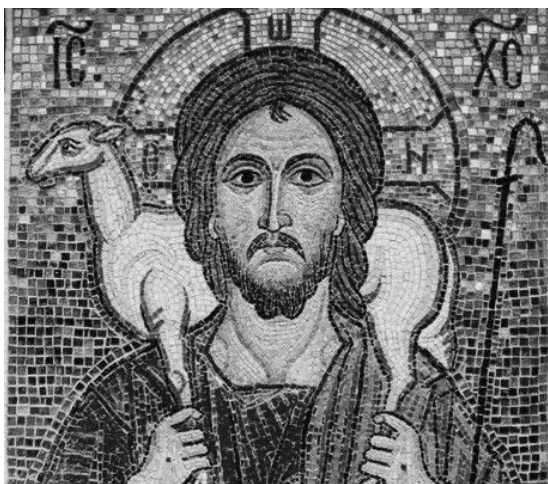
2024. április 21.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Húsvét 4. vasárnapja Könyörgőnap papi hivatásokért

Április 25. Szent Márk evangélista

A mi pásztorunk nem elvont fogalom, afféle semmitmondó kifejezés, hanem a „köztünk lévő”, a „köztünk működő”, akit keresztre feszítettek, de feltámadt, akiben megkeresztelték minket, aki szól hozzánk, aki a szentmisében megjelenik, aki a szentáldozásban testét és véréát adja nekünk. Ahol ő a kegyelmével működik, ott már kezdetét vette az egység mindenféle szakadással szemben. Ahol ő van, ott az élő Isten van, tehát közel van hozzánk az Isten. „Gyertek - mondja a 96. zsoltár -, boruljunk le és imádjuk, hajtunk térdet az Úr előtt, aki teremtett minket, mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe, s kezére bízott nyáj vagyunk.” Aquinói Szent Tamás pedig így énekel:

*Kegyes pásztor, igaz étek,
édes Jézus, kérünk téged,
te legeltesd, védj a népet,
te mutasd meg kegyességed,
fönn az élők közepett.*

Itt álljunk meg, s gondolkodjunk el az igazságon: hogy mi vagyunk a szétszóródottak, akinek léte is megosztott és távol áll a másiktól. Mi vagyunk a tévelygők, akik nincsenek egységben, akiket sövény választ el egymástól. Mi vagyunk azok, akiket a farkasok üznek, hajtának, akik nem tudják, hogy kihez tartoznak. Ha kitartának mellette, és szava ránk találna, éppen ott, amiben valóban elvesztettek vagyunk, abban találna ránk szava: „Én vagyok” – akkor tudnánk, hogy ő az igazi jó pásztorunk.

Karl Ralmer

A szentmise olvasmányai

- ApCsel 4,8-12** Péter apostol arról tanúskodik a főtanács előtt, hogy a beteg ember annak a názáreti Jézus Krisztusnak a neve által gyógyult meg, akit a vezetők keresztre feszítettek, de akit Isten feltámasztott a halálból.
- 1Jn 3,1-2** Isten végtelen szeretetének a jele, hogy gyermekeivé fogadott bennünket.
- 3. Jn 10,11-18** Jézus a jó Pásztor, aki ismeri övét és életét adja értük.

A jó pásztor

Jézus tovább fűzi az önmagáról adott kinyilatkoztatást azzal, hogy jó pásztornak mondja magát. Nem igazi, hanem jó (kalos) pásztor. Az Ószövetségben a pásztor képét alkalmazták Istenre is, amennyiben gondot visel népére, összegyűjti és vezeti azt. De az előjárókat is emlegetik úgy, mint jó vagy rossz pásztorokat. A Messiás-király különösképpen betölti majd a pásztor szerepét. (Ez 34,23; Mik 5,1-3). Az „én vagyok” bevezetés jelzi, hogy valódi kinyilatkoztatásról, a Messiás igazi jellegzetességéről van szó. Az evangélista úgy állította össze ezt a fejezetet, hogy állandó fokozást találjunk benne. A jó pásztor sok sajátja lehet, de itt egyet hangoztat különösképpen Jézus: azt, hogy életét is odaadja juhaiért. Az evangélista már az egyház hitével tekint vissza Jézus alakjára, s a hit középpontjában már a húsvéti misztérium áll, amelyben Jézus megvalósította a tökéletes áldozatot az emberiség üdvéért. Pál apostol ezt úgy fejezi ki, hogy „szeretett engem és feláldozta magát értem” (Gal 2,20; Ef 5,2). A jó pásztor ezt a személyes hűségét és szeretetét Jézus úgy emeli ki, hogy összehasonlítja magát a béresrel, akinek a juhok nem sajátjai. Ő bérért szolgál, tehát nincs indítéka arra, hogy szeresse a nyáját. Áldozatot sem vállal érte, ezért a veszély idején elfut. A Mishnából tudjuk, hogy a hanyag pászortól kártérítést követelhetett a gazda, de ez a kívülről jövő kötelesség nem volt belső érzelmek forrása. Egyébként a béresre való hivatkozás, illetve a vele való összehasonlítás inkább csak a pásztor a nyájért való felelősségét világítja meg. Nem valószínű, hogy a béresben Jézus határozott személyekre utalt volna. Inkább az általános magatartást jellemezte vele, s kellő háttérrel rajzolt meg alakjában, hogy az ellentét kiemelje az odaadó szeretetet. Veszély idején a béres elfut és a nyáj szétszéled. A pásztor viszont ottmarad, vállalja az áldozatot, és azzal összetartja a nyáját, s erőt önt belé. Itt gondolhatunk arra, hogy az ő megváltó halála volt a szeretetnek az a jele, amelyről övéi felismerik elkötelezettségét, s ezért ragaszkodnak hozzá. Sőt megváltó halála volt a kegyelemnek a forrása is, amely a nyáját a hűsége és a viszontszeretetre segíti. Amikor azt állítja, hogy a jó pásztor életét adja juhaiért, abban benne van a képviselőnek, a helyettesítő engesztelésnek a gondolata. Az egész nyáj helyett kifejezi az engedelmisséget az Atya előtt, s így saját érdemeit ajánlja fel a nyáj bűneiért. Főleg ebben van az ó- és az újszövetségi pásztorok közötti különbség.

Ott a pásztor mindig uralkodói vonásokat hordoz, itt pedig a szolgálatát és az önfeláldozását. A 14. versben a jó pásztor többi pozitív vonását tünteti fel. Külön jelentőséget kap a kölcsönös ismeret. Jézus a saját ismeretét teszi első helyre. Az ismerni ige (gínoskein) a görögben nemcsak elméleti tudást jelent, hanem személyes kapcsolatot. Olyat, amelyből közösség alakul ki. Ő úgy ismeri övét, mint ahogy az Atya ismeri őt. Az ilyen szentháromsági utalás hozzátartozik János evangéliumához, illetőleg azon belül Jézus kilétének leírásához. Jézus az Atya örök Fia, tőle kapja küldetését és hatalmát. Együttal ő az Atya képe, ezért embersége szerint is mindenben úgy viselkedik, ahogy az Atyától látja. Ebből következik, hogy övét is úgy akarja ismerni, ahogy az Atya ismeri őt. Később majd arra is rátér, hogy úgy szereti övét, ahogy az Atya szereti őt (15,9). A kinyilatkoztatás másik oldala az, hogy övéi is úgy ismerik őt, mint ahogy ő ismeri az Atyát. Ez pedig már kimondottan kegyelmi hatás. Az ő megismeréséhez, a benne való hithez az Atya vonzása és megvilágosító kegyelme szükséges. Tehát akik beletartoznak Jézus nyájába, azok megkapják ezt a természetfölötti ismeretet. Ez a hitből fakadó látás az egyházi közösség alapja (koinonia, communio). Őbenne megismerjük a szeretet forrását, és ezen az alapon követjük őt. S ha itt a 15. versben újra megerősíti, hogy életét adja juhaiért, azzal az evangélista kétségkívül azt fejezi ki, hogy Jézus áldozata lesz annak a kegyelemnek a forrása, amely a hívőket a vele való kapcsolatra képesíti. Együttal benne van annak biztosítéka is, hogy ez a kapcsolat az ő részéről örök. Akikért életét adja, azokat örök szeretettel magánál akarja tartani.

A 16. versben a látókör kiszélesedik. Jézus ismeri övét és áldozatos szeretettel fordul feléjük. De ez nemcsak a zsidók közül való hívőknek szól. Más juhai is vannak, másik akolból, vagyis a pogányok közül, s azokat is ismeri, mert az Atya neki adta őket. Majd a 17,20-ban magyarázza meg Jézus, hogy azokra gondol, akik küldötteinek a szavára fognak benne hinni. Ezeket is ide kell vezetnie, vagyis egyesítenie kell őket azzal a nyájjal, amely Istentől való. Ezeknek a kiváltsága és erénye is az lesz, hogy hallgatni fognak a szavára, tehát ismerik és követik őt. Jézus tehát elvben már itt eltörli a különbséget az ószövetségi választott nép és a pogányok között. Az egy nyáj és egy pásztor a hiten keresztül valósul meg. Azok tartoznak bele, akik meghallják és elfogadják Jézus szavát. Az Atya adja neki őket, de ő gyűjti össze, ő vonzza magához. Ő marad a pásztor, s az apostolok az ő megbízatása alapján működnek majd, mert az ő tanítását adják tovább és a tőle kapott hatalommal irányítják az embereket. Az egy nyáj képe tehát csak arra vonatkozik, hogy Jézus az üdvösség útját és eszközeit mindenki számára elérhetővé teszi és egyháza nem lesz fajhoz vagy nyelvhez kötve. Ezekkel a szavakkal azonban nem ígéri meg azt, hogy a földön minden nép és minden vallás hazatalál az egyetlen akolba. Azt azonban megjövendöli, hogy neki mindig lesz nyája, amely az engedelmséggel és a szeretet kötelékével tart ki mellette. A végső egység csak a túlvilágon valósul meg.

Majd Pál apostol lesz a nagy szószólója annak a gondolatnak, hogy az Isten gyermekeinek hivatása mellett elhomályosodnak a természetes különbségek, amelyek szétválasztják az embereket (Gal 3,28). Jézus szavaiból itt az is kiérezhető, hogy ő mint pásztor és megváltó, a feladatát az Isten fiának teljes szabadságával és odaadásával hajlja végre. Az Atyától kapott küldetését szabadon vállalta, s az Atya szeretetét azzal érdemli ki, hogy a küldetéshez haláláig hű marad, illetőleg, hogy életét is odaadja küldetéséért. Szó szerint ezt mondja: Azért szeret az Atya, mert odaadom az életemet, hogy vissza is vegyem. Ő tehát nem egyszerűen elszenvedi a halált, hanem tudatosan vállalja a vértanúságot, s éppen ezzel bizonyítja az Atya iránt való engedelmséget. Tette olyan érték lesz, hogy az Atya szeretetét a legnagyobb fokban váltja ki. Ő mint Fiú az Atya szeretetét már a világ teremtés előtt is átélte (17,24), de most úgy sugároz rá ez a szeretet, mint amely emberi érdemeit jutalmazza. Látjuk tehát, hogy földi életének mozgatója a közte és az Atya között fennálló szeretet. Azért szabad, mert szeretetből cselekszik. Szabadsága azonban erővel, hatalommal (exousia) párosul, hiszen neki mint Fiúnak az Atya mindent átadott. Ezért életét sem vehetné el tőle senki, ha maga nem adná oda áldozatul. Hatalmát valójában az igazolja majd, hogy életét vissza is veszi a feltámadásban.

Gál Ferenc

A gyermekek kérdései a vallásról (7.)

„Miért magasabbak a templomok a házaknál?”

Kérdések a vallás valóságáról

Halál és feltámadás

Téves gondolkodásunk a gyermekek elképzeléséről gyakran hibás lépések megtételére sarkall. Megesik például, hogy a feltámadás ünnepét a húsvétot, amely keresztény hitünk középpontja, sokkal kevésbé tartják érthetőnek a gyermek számára, mint a karácsonyt. Nem véletlen, hogy sok felnőttben van egyfajta vallási tudatlanság, amely ahhoz kapcsolható, hogy törekenyek azok a jelentéstartalmak, amelyek a maga valóságában meghatározzák a kereszténységet: egy Isten, aki Emberré vált, meghalt és feltámadt.

Mégis, a gyermekek logikája, ha kérdésekkel segítjük, figyelemre méltó a témával kapcsolatban: „Ha Jézus nem támadt volna fel – írja egy negyedikes kislány -, akkor igazuk lett volna azoknak, akik azt mondták, hogy nagy ember volt és semmi több.”; „Jézus legyőzte a halált, mert nem olyan, mint mi – mondja egy másik kislány -, és azért nem olyan, mert Isten”. „A keresztények hiszik, hogy Jézus feltámadt”; „A keresztények hiszik, hogy Jézus Isten” – olyan állítások ezek, amelyek összefüggése nem kerüli el a gyermekek figyelmét. Egy tanítónő ezt a szép mondatot szerkesztette a gyermekek válaszaiból, amelyet a „keresztény” szó jelentésének megbeszélésekor adtak: „Jézus, akit Krisztusnak hívtak, mert Ő kellett, hogy legyen a Kiválasztott, hogy megmentse az összes embert, Isten Fia volt. Amikor feltámadt, azok, akik hittek Benne keresztényekké lettek és hirdették, hogy feltámadt. Így mi is tudjuk és keresztények vagyunk”.

A húsvét tisztelete kritikussá teszi a gyermekeket a felnőttekkel szemben: „Az anyukám azt mondja, hogy húsvétkor halt meg Jézus, de azt nem tudja, hogy feltámadt?”; „Vannak, akik nem tudják, hogy Jézus örökké él.”; „Az anyukám nem hiszi, hogy feltámadt, mert nem ismeri az Evangéliumot.”; „Miért mondják, hogy a karácsony szebb?”.

A gyermekek találkozása a feltámadt Jézussal a vallási felfedezések kimeríthetetlen lelőhelye: „Azért támadt fel, hogy visszatérjen az égbe az édesanyjához, de azért is, hogy titokban velünk maradjon”; „Megmondta, hogy meg fog halni és feltámad: ez mind igaz volt.”; „A feltámadás volt a legnagyobb csoda, mert magától támadt fel és hagyta sírját üresen és utána megjelent, hogy elmondja, hogy feltámadt”. A feltámadás egy olyan bizonyosság, amely felől úgy látszik, megerősítést akarnak kérni a gyermekek, de valójában sok kérdésük már tartalmazza a választ is, ezért kérdeznek főként: „Azért élő, mert még mindig beszél hozzánk?”; „Tudjuk, hogy az ostyában van?”; „Nem láthatjuk, mert fényből van?”.

Úgy látszik, hogy Jézus kifogyhatatlan kincsesbánya a gyermekek kérdései számára.

„Fel lehet úgy nőni, hogy nem halunk meg?”

Kérdések az életről és a halálról

Évekkel ezelőtt az egyik komolyabb és aktívabb diáklap, amely „katolikussal” ellentétes, akkor tehát „világinak” definiált kultúrkörhöz tartozott: A gyermek és a halál címmel publikált egy cikket. Ez nagyon érdekes és az akkoriban divatos témákról egy kicsit eltérő cikk volt, amely a „halálra való felkészítés” kérdését vetette fel, világi módra a „tudomány és az anyagi valóság” oldaláról. Ez a felkészítés lehetővé teszi, „hogy ne hagyjuk félelmetesen egyedül a gyermeket a halállal szemben”, és ugyanakkor védelmet nyújt neki a „mesés ismeretektől és a természetfeletti erőkkel szembeni elvárásoktól”, ami a vallásos nevelés sajátja és „a gyermekekben elfogadó magatartást épít fel a halállal szemben”.

A gyermek és a halál című cikk írói nem késlekedtek kijelenteni, hogy „a valóság laikus megközelítése nem lépi túl a halál biológiai fogalmát” és hozzáfűzik: „Azt gondolni, ahogy azt sokan teszik, hogy a biológiai halál tudatának pusztán intellektuális megközelítése elegendő ahhoz, hogy meghatározzon egy beletörődő, elfogadó magatartást a halállal szemben, annyit jelent, hogy semmit sem tudunk arról, mi is egy emberi lény”. Ezután pedig erre a következtetésre jutnak: „Míg a világi kultúra nem dolgoz ki egy laikus magatartásmódot a halállal szemben, addig nem csodálkozhatunk mekkora, nem is sejtett >>igény<< van a vallásosságra, amelyet egyre szélesebb rétegben figyelhetnek meg a világi értelmiségiek”.

Ez a következtetés elgondolkoztat és megdöbbsent a drámaian meghúzott határ miatt, és úgy látszik, nem tudunk alóla kibújni, legalábbis ami a kérdezősi lehetőségeket és az élet értékének minden megjelenési formájával kapcsolatban felmerülő jelentésbeli problémát illeti, a halál minden lehetséges vallási felfogásának előítéletekkel teli elutasítása és e felfogások elhamarkodott, makacs, megmásíthatatlan lekicsinylése miatt.

Az igény arra, hogy „megmagyarázzuk a halált” egy tipikusan felnőttkori félelmet árul el. A gyermekek nem félnek a haláltól, ha másért nem, hát azért, mert nem képesek felfogni a valóságát. Hallottunk már ezzel kapcsolatban a gyermekek kegyetlenkedéséről (a gyermeki tapasztalatban a halál játékká válhat, és ugyanolyan érdeklődést válthat ki, mint a többi játék). Kiderült, hogy a tévé képernyőjén nap, mint nap a halálról látható képek a gyermek számára lenyűgöző, érdekes műsor lehet.

Érdeklődés az élet iránt

A veszteség, az elválás, a gyász közvetlen megélése az, amely a gyermekben bánatot ébreszt, amely a halál fogalmát, mint rombolást ismertet meg vele. Az elmúló élet kérdése, egy személy, vagy egy kisállat elvesztése által hagyott űr értelmetlensége (anélkül, hogy a játék vagy az előadás a kitaláció megnyugtató légkörében zajlana) konkrét és fellebbezhetetlen kifejezést nyernek. Ezek nyomán kérdések születnek. Mi sokat feljegyeztünk ezekből a figyelmes tanítók segítségével azért, hogy megértsük milyen igényt próbált velük a gyermek kifejezni.

„Fel lehet nőni úgy, hogy nem halunk meg?” „Miért hal meg az ember?” „Miért kell meghalnia mindenképpen az embernek?” „Ha valaki élni akar, akkor miért kell meghalnia?” „Hogyan lehet örökké élni?” „Miért halnak meg a gyermekek is?” „A nagymamám azt mondja, hogy fáradt már élni: ha fáradt élni, akkor utána meghal?”...

(Folyt. köv.)

Matilde Parente

Vasárnapi jegyzet

Nem a hatalom

A folyton visszatérő évszakok az idő nagy órái. Számlapjaikon fények, árnyak és arányok váltakoznak, mint az emberben.

Ilyenkor, ha kikeleti virágzásban borul erdő, mező, kert, talán érdemes egy-egy pillanatra magukra hagyni őket: tisztelni csöndjüket, magányukat, amelyet a teremtéstől kaptak. Nem kivonulás ez a pillanat, hanem tisztelete a földnek, ahonnan majd távoli régiókba hívnak...

A múlt század egyik különösen „izgalmas” költője, Jules Supervielle, akiről azt írta az egyik kortársa, hogy a „versei segítenek élni”, *Helyet adni* című versében így elmélkedik:

Tűnj el egy pillanatra, adj helyet a tájnak

A kert szép lesz mint a vízőzön előtt

az emberek nélkül a kaktusz újra virít,

és semmi közöd a gyökerekhez, melyek keresik

amit nem láthatsz jóllehet behunyod szemed.

Hagyd hogy a fű sarjadjon álmodon kívül

aztán majd visszajössz látni a történeteket.

A Szabó Ferenc fordításában megjelent vers valóban egy ártatlan nyugalomról beszél, embernélküli tájról, de végül is csak azt az érzést erősíti, hogy gondosabban kellene figyelni a természetre. A szépségre. Amely mindig a legtörékenyebb. Supervielle „embertelensége” tehát az őstisztelet, amely tudomásul veszi a dolgok rendjét, amelyet sohasem szabad fölcserélni, miként jelen világunk, tudományunk szeretné. A virágzó fa, rét, sohasem lehet más, amint az ember nem lehet a bűn (a halál) rabja. Igen. Egyszer feltámadunk a fákkal, virágokkal, a végső ígéret mindenben az Élet!

A gyökerek még külön főtéma, a rend miatt, és a megmaradásért. Hányféle gyökér van? Sokféle. A megváltott emberi teremtménynek csak egyfajta: embersége (benne a nemzete) és hite – egybefonódva; nem engedheti, hogy elvágják. Pedig ma is ez a törekvés, a hatalom „szakadatlan” diapozíciója.

Nem a hatalom tart meg népet, nemzetet, egyént, hanem Isten: alázatos – végtelen ereje, amely csöndesebb a gyökerek növekedésénél.

† Tóth Sándor

hírek ..... információk

Az ÁGOTA Közösség támogatására rendezett jótékonysági futóversenyt vasárnap a Csongrád-Csanád Vármegyei Kormányhivatal, a Szegedi Tudományegyetem, valamint a Gál Ferenc Egyetem. A hagyományteremtő szándékkal életre hívott Dóm téri rendezvényen több mint 1600 induló állt rajthoz különböző távokon. A cél az volt, hogy mindenki lehetőséget kapjon a részvételre, aki szeretné támogatni a gyermekvédelmi gondoskodásban élő fiatalokat. A 3, 6, és 12 km-es távok mellett a legkisebbek a gyermekfutamon indulhattak 100, 400 és 800 méteren. A nevezési díjakból több mint 7 millió forint folyt be az ÁGOTA Alapítvány számára, mely mellé további 5 millió forintot ajánlott fel a városba érkező autógyár, a BYD is. Az ÁGOTA Közösség a sportversenyből befolyt összeget a családjuk nélkül felnövő gyermekek élményprogramjaira fordítja majd.

A Lengyel Köztársaság Szegedi Konzulátusa, valamint a Szeged-Csanádi Egyházmegye április 21-én, vasárnap az 1940. évi katyíri vérengzés áldozataira emlékezik.

Az emléknep programja:

10.00 óra: Püspöki szentmise a Székesegyházban, ahol a lengyel 21. Kárpát Hegyivadász dandár katonái adnak díszőrséget.

11.00 óra: Megemlékezés a Katyí-emlékkereszt előtt.

Az egyházmegye tavaszi bérmálási rendje szerint április 27-én szombaton 17.00 órakor Szegváron, április 28-án, jövő vasárnap 8.00 órakor Csongrád-Piroskavároson, 10.00 órakor Újkígyóson, Kübekházában, valamint Üllésen, 10.30 órakor pedig Kisteleken lesz bérmálás.

Az elmúlt évekhez hasonlóan az állampolgárok az idén is rendelkezhetnek személyi jövedelemadójuk kétszer 1%-áról legkésőbb május 20-ig. Az egyik 1%-os felajánlást egy egyház javára tehetik. A Magyar Katolikus Egyház technikai száma, mely a felajánlással kapcsolatos rendelkezéshez szükséges: 0011. Ajánljuk Kedves Olvasóinknak, hogy a felajánlható további 1%-ot plébániájuk, közösségük alapítványa javára irányítsák.

Kiss-Rigó László szeged-csanádi püspök várja azoknak a 18. életévüket betöltött férfiaknak a jelentkezését, akik hivatást éreznek arra, hogy papként vállaljanak lelkipásztori szolgálatot a Szeged-Csanádi Egyházmegye közösségében, az idén érettségiznek, vagy már korábban tettek sikeres érettségi vizsgát, jó testi, szellemi, lelki állapottal rendelkeznek. Akik erre a szolgálatra vállalkoznak, felvételi kérelmüket kézzel írt levélben küldjék az alábbi címre: Kiss-Rigó László püspök, 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2. Jelentkezési határidő 2024. június 1.

A Belvárosi Plébánia idén nyáron is várja azon hittanos gyerekek jelentkezését, akik szívesen eltöltenének néhány napot június 24. és 28. között, hétfőtől péntekig 8.00 órától 16.00 óráig a Katolikus Házban.

A tábor témája és mottója: „KÖVESS ENGEM!”

A tábor részletes programja – az időjáráshoz igazítva – egy héttel a tábor előtt elérhető lesz.

A tábor indításához minimális létszám 15 fő.

Ferenc pápa üzenete a Hivatások 61. Világnapjára (1.)

Meghívásunk: remény magvait vetni és békét építeni

Kedves Testvéreim!

A hivatások világnapja minden évben arra buzdít bennünket, hogy elgondolkozzunk a meghívás értékes ajándékán, amelyet az Úr mindannyiunknak, az ő hívó népének kínál, hogy szeretetvének részesei legyünk és a különböző életállapotokban testet öltson az evangélium szépsége. Az isteni hívás meghallása távolról sem mondható egy kívülről, esetleg egy vallási eszmény nevében ránk kényszerített kötelességnek, sokkal inkább a legbiztosabb mód arra, hogy tápláljuk a boldogság iránt magunkban hordozott vágyat: életünk akkor teljeseedik ki, ha felfedezzük, kik vagyunk, milyen adottságaink vannak és milyen területen tudjuk azokat hasznosítani, milyen úton tudunk a szeretet, a befogadás, a szépség és a béke jelévé és eszközévé válni a konkrét élethelyzetekben.

Ez a világnap mindig szép alkalom arra, hogy az Úr iránti hálával megemlékezzünk azoknak az embereknek a hűség, mindennapi és gyakran rejtve maradó elkötelezettségéről, akik ezt az egész életüket érintő elhívást elfogadták. Azokra az édesanyákra és édesapákra gondolok, akik nem önmagukat helyezik előtérbe, és akik nem engedik, hogy elsodorja őket a divatos felszínesség, ehelyett életüket szeretettel és önzetlenül a kapcsolatok ápolására teszik fel, megnyílnak az élet ajándéka előtt, gyermekeiket és növekedésüket szolgálják. Azokra is gondolok, akik odaadással és az együttműködés szellemében végzik munkájukat; azokra, akik különböző területeken és módokon elkötelezetten munkálkodnak egy igazságosabb világ, gazdaság és politika, egy emberibb társadalom építésén: minden jóakarató emberre, aki a közjó szolgálatának szenteli magát. Gondolok itt a megszentelt életet élő személyekre is, akik életüket az Úrnak szentelik akár az imádság csendjében, akár az apostoli tevékenységben, néha határhelyzetekben és a perifériákon, energiát nem kímélve, kreatívan élék a karizmájukat és szolgálatára állnak mindazoknak, akikkel találkoznak. Azokra is gondolok, akik elfogadták a felszentelt papságra szóló meghívást, és arra szentelik magukat, hogy hirdessék az evangéliumot és megtörjék életüket az eucharisztikus kenyérrel együtt testvéreikért, hogy vessék a remény magvait és feltárják Isten országának szépségét.

A fiataloknak, különösen azoknak, akik idegenkednek az Egyháztól vagy bizalmatlanok vele szemben, azt szeretném üzeni: hagyjátok, hogy Jézus lenyűgözzön benneteket, és bátran tegyétek fel neki fontos kérdéseiteket. Az evangéliumot olvasva engedjétek, hogy zavarba hozzon az ő jelenléte, amely mindig jó értelemben vett válságba sodor bennünket. Ő mindenkinél jobban tiszteli szabadságunkat, nem erőlteti ránk magát, hanem felajánlja közelségét: adjatok neki helyet életetekben, és boldogságot fogtok találni követésében – és ha kéri, akkor önmagatok teljes odaajándékozásában.

(Folyt. köv.)

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Csorny Szilvia, Karsai Őrs,

† Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.